

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **P.**, nar. X., štátny príslušník Indie, naposledy bytom v zahraničí: obec K., zastúpený: *Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., M.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. SLV-OLVS-2/2010 zo dňa 27.07.2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/315/2010-35 zo dňa 23.03.2011 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/315/2010-35 zo dňa 23.03.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

PREDMET VECI

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra č. **SLV-OLVS-2/2010 zo dňa 27.07.2010**, ktorý zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR, Migračného úradu č. ČAS: MU-101-15/PO-Ž-2010 zo dňa 22.04.2010, ktorým bolo podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zastavené konanie vo veci žiadosti žalobcu o udelenie azylu na území SR a zároveň toto rozhodnutie bolo potvrdené.

Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu je nepochybné, že v predchádzajúcom správnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že žalobcovi sa azyl neudeľuje a že žalobca pri svojej v poradí piatej žiadosti o azyl neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by preukazovali podstatnú zmenu skutkového stavu.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že z obsahu spisu ďalej vyplynulo, žalobca bol dňa 11.12.2009 prepustený na slobodu z Ústavu na výkon väzby, kde bol umiestnený v trestnej veci pre obzvlášť závažný zločin prevádzactva podľa § 355 ods. 2 písm. a/ a ods. 3 písm. d/ Trestného zákona. Pri kontrole na oprávnenosť pobytu žalobca nepreukázal ani totožnosť ani oprávnenosť pobytu na území SR predložením cestovného dokladu alebo dokladu o pobyte.

Oddelenie cudzineckej polície PZ Banská Bystrica rozhodnutím č. p.: UHCP-69-6/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 dňa 11.12.2009 rozhodlo o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie SR do 11.12.2014 s tým, že žalobca mal vycestovať z územia SR do 30 dní od prevzatia predmetného rozhodnutia.

Žalobca bol na účel administratívneho vyhostenia umiestnený do ÚPZ pre cudzincov v M., kde požiadal opakovane o udelenie azylu. Podľa krajského súdu podstatným bolo, že v konaní, v ktorom bol žalobca administratívne vyhostený neboli zistené žiadne prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu, pričom žalobca cca po 4 mesiacoch od rozhodnutia o administratívnom vyhostení požiadal dňa 04.03.2010 o udelenie azylu. Podľa názoru krajského súdu v prípade žalobcu ide o účelové konanie žalobcu zneužívajúce azylový systém, keď sa správne orgány opakovane zaoberali jeho žiadosťami, v ktorých uvádzal v podstate tie isté dôvody. Žalobca sa sťažoval na celkovú nepriaznivú situáciu v Indii, avšak žiadne svoje obavy z perzekúcie v prípade návratu do Indie nepreukázal.

Keďže teda už bolo právoplatne rozhodnuté o neudelení azylu žalobcovi a skutkový stav, na základe ktorého žalobca žiadal udeliť azyl, sa podstatne nezmenil, nepochybili správne orgány, keď konanie zastavili.

STRUČNÉ ZHRNUTIE ODVOLACÍCH DOVODOV ŽALOBCE

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza tak z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa žalobcu žalovaný mal povinnosť skúmať splnenie podmienok na udelenie azylu na území SR, a v prípade ak má za to, tieto nie sú splnené, mal povinnosť skúmať splnenie podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany.

Poukázal na to, že o doplnkovej ochrane sa nerozhoduje len v prípade, že azyl bol žiadateľovi udelený.

Podľa žalobcu rozhodnutie o zastavení konania možno vydať po splnení dvoch podmienok, a to, že v konaní o azyle už existuje právoplatné rozhodnutie a že skutkový stav sa podstatne nezmenil. Pre konštatovanie o tom, že či sa skutkový stav podstatne zmenil alebo nezmenil je nevyhnutné riadne preskúmanie otázok doplnkovej ochrany, súčasťou preskúmania ktorých je okrem iného aj riadne posúdenie aktuálnej situácie v krajine pôvodu žalobcu v Indii.

K argumentácii krajského súdu uviedol, že v podanej žalobe namietal, že žalovaný neskúmal v jeho prípade splnenie podmienok na poskytnutie doplnkovej ochrany. Nenamietal, že žalovaný v jeho prípade neskúmal existenciu, resp. neexistenciu prekážok administratívneho vyhostenia. K vyhodnoteniu jeho žiadosti o azyl ako účelovej zo strany krajského súdu uviedol, že ak by mal správny orgán za to, že žiadosť žalobcu o udelenie azylu je účelová, mal vydať rozhodnutie podľa § 12 ods. 2 písm. f/ zákona o azyle. Správny orgán však takéto rozhodnutie nevydal a keďže rozhodol podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle, krajský súd mal posúdiť, či boli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia o zastavení konania.

K vyslovenému záveru krajského súdu, že situácia v krajine pôvodu žalobcu bola viac preskúmaná súdmi SR, ktoré viac krát potvrdili názor správnych orgánov v azylovom konaní, žalobca uviedol, že posledné právoplatné rozhodnutie o žiadosti žalobcu bolo vydané dňa 14.08.2008. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že aktuálna situácia v krajine jeho pôvodu bola naposledy riadne skúmaná k 14.03.2008.

Z uvedeného je zrejmé, že Migračný úrad MV SR ako aj žalovaný si nijakým spôsobom nespĺnili povinnosť riadne sa zaoberať situáciou v krajine jeho pôvodu a teda ani svojou zákonnou povinnosťou riadne zistiť skutkový stav, pričom nie je zrejmé, prečo sa krajský súd s ich právnym názorom stotožnil.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu navrhol zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

III.

STRUČNÉ ZHRNUTIE VYJADRENIA MIGRAČNÉHO ÚRADU MV SR

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril Migračný úrad MV SR tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť.

K odvolacej námietke žalobcu uviedol, že zákon o azyle pri zastavení konania neukladá povinnosť správneho orgánu bez návrhu zisťovať dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany. Zákon o azyle je *lex specialis* k Správneho poriadku, neustanovuje však priamo povinnosť bez návrhu zisťovať dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany pri zastavení konania. Takáto povinnosť sa nedá ani analogicky odvodiť z citovaných ustanovení zákona o azyle, resp. právne záväznej judikatúry NS SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.06.2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak:

sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamieta ako zjavne neopodstatnená, neudeluje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra č. *SLV-OLVS-2/2010 zo dňa 27.07.2010*, ktorý zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR, Migračného úradu ČAS: MU-101-15/PO-Ž-2010 zo dňa 22.04.2010, ktorým bolo podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zastavené konanie vo veci žiadosti žalobcu o udelenie azylu na území SR a zároveň toto rozhodnutie bolo potvrdené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť rozhodnutia žalovaného.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom žalobcu a obsahom administratívneho spisu z ktorého zistil, že v prípade žalobcu sa jedná o piatu žiadosť o azyl. V predmetnej poslednej žiadosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil. Všetky skutočnosti boli podľa prvostupňového správneho orgánu počas opakovaného konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené.

Vzhľadom k tomu, že prvostupňový správny orgán v predchádzajúcich azylových konaniach MU-948/Po-Ž/2005, MU- 288/PO-Ž/2006, MU-386/PO-Ž/2008 rozhodol o jeho žiadostiach o azyl na území SR a neudelil mu azyl ani doplnkovú ochranu, nemožno jeho opakované dôvody (problémy) so strýkom v Indii, ani ekonomické dôvody považovať za nové skutočnosti, na základe ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil. Ako sám žalobca uviedol, nemá žiadne nové dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o azyl a plne sa pridrižiava všetkých dôvodov, ktoré uviedol počas vstupných pohovorov dňa 30.05.2005, 22.03.2006, 02.07.2008. Na základe uvedeného prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že problémy žalobcu so strýkom a ekonomické dôvody nemajú žiadne podstatný vplyv na zmenu pôvodných rozhodnutí a vzhľadom k tomu,

že v predchádzajúcich konaniach sa v prípade žalobcu právoplatne rozhodlo o neudelení azylu a v predmetnom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil, prvostupňový správny orgán konanie zastavil.

IV.

ARGUMENTÁCIA ROZHODNUTIA ŽALOVANÉHO

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. *SLV-OLVS-2/2010 zo dňa 27.07.2010* zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR, Migračného úradu ČAS: MU-101-15/PO-Ž-2010 zo dňa 22.04.2010, ktorým bolo podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zastavené konanie vo veci žiadosti žalobcu o udelenie azylu na území SR a zároveň toto rozhodnutie potvrdil.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že nakoľko v čase od posledného rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu až do času rozhodovania o opakovanej žiadosti žalobcu o udelenie azylu nenastala žiadna taká závažná zmena pomerov v krajine jeho pôvodu, ktorá by odôvodňovala iné rozhodnutie vo veci samej a ani sám žalobca pri svojej opakovanej žiadosti o azyl neuviedol žiadne nové skutočnosti poukazujúcu na podstatnú zmenu skutkového stavu v jeho veci, čím boli naplnené právne podmienky pre postup v konaní podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Na základe uvedeného rozklad žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 16.03.2010 ide o piatu žiadosť žalobcu o udelenie azylu, pričom žalobca uviedol, že si pamätá na všetky dôvody, ktoré uviedol v predchádzajúcich vstupných pohovoroch (zo dňa 30.05.2005, 22.03.2006, 02.07.2008 a 02.07.2008 ako aj zápisnici zo dňa 30.05.2005), v plnej miere sa ich pridržiava. Ďalej uviedol, že od posledného pohovoru (dňa 02.07.2008) nevznikli nové dôvody ani nové skutočnosti.

Na otázky prečo uvádzal pred pracovníkmi ÚPZC M. Banská Bystrica, že je pandžábskej národnosti a v predposlednej žiadosti (2008), že je národnosti hindu, neodpovedal. Žalobca rovnako neodpovedal na otázky, ohľadne jeho dátumu narodenia, keď v konaní ČAS-MU-386/PO-Ž uvádzal dátum narodenia X. a pre prvostupňovým správnym orgánom, ako aj ÚPZC M. a OCP Banská Bystrica uvádzal dátum narodenia X.

Rovnako neodpovedal na otázku, prečo opakovane žiada o azyl, keď sa dôvody žiadosti nezmenili.

V.

PRÁVNY NÁZOR NS SR

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní prvostupňový správny orgán vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že **sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom**, že sa žalobcovi **neudeluje sa azyl** (rozhodnutie Migračného úradu MV SR ČAS-MU-386-25/PO-Ž-2008 zo dňa 14.08.2008 o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany a neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.06.2009) **a na základe vlastnej výpovede žalobcu, ktorý trval na dôvodoch žiadosti o azyl v predchádzajúcich azylových konaniach, preukázal, že skutkový stav sa podstatne nezmenil.**

Za takejto situácie potom krajský súd správne rozhodol, že prvostupňový správny orgán konanie zastavil v súlade s § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle a žalobu žalobcu, proti rozhodnutiu žalovaného správne zamietol, pretože žalovaný v súlade so zákonom rozklad žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd sa s právnym názorom krajského súdu o tom, že námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného stotožnil, preto rozsudok krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, považoval za vecne správny, a ako taký ho potvrdil.

Námietku žalobcu, že žalovaný mal povinnosť skúmať splnenie podmienok na udelenie azylu na území SR, a v prípade ak mal za to, že tieto nie sú splnené, mal povinnosť skúmať splnenie podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú a k tejto námietke považuje za dôležité uviesť, že takáto povinnosť (skúmania podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany) správnomu orgánu pri rozhodovaní o zastavení konania podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle nevyplýva.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že o doplnkovej ochrane správny orgán nerozhoduje len v prípade, že azyl bol žiadateľovi udelený.

V takomto prípade síce správny orgán nerozhoduje o poskytnutí doplnkovej ochrany ako subsidiárnej ochrane, ale vyplýva to z toho, že žiadateľovi o azyl poskytol primárnu ochranu - v podobe azylu. Logicky o doplnkovej ochrane nie je dôvodné ani nutné rozhodovať.

O doplnkovej ochrane rozhoduje správny orgán vtedy, ak to zákon o azyle ustanovuje.

Explicitne povinnosť rozhodnúť o tom, či sa žiadateľovi o azyl poskytne doplnková ochrana je vyjadrená v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o azyle (teda v prípadoch, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, v takýchto prípadoch ministerstvo rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Pre skúmanie či sa skutkový stav zmenil alebo nezmenil, je rozhodujúce tvrdenie žiadateľa o takýchto skutočnostiach v novo podanej žiadosti o azyl. Pokiaľ žiadateľ o azyl uvádza tie isté skutočnosti ako v predchádzajúcom azylovom konaní, nemožno od správneho orgánu žiadať, aby vykonal dokazovanie na žiadateľom neuplatnenej a netvrdených skutočnosti (informácie o krajine pôvodu).

VI.

ZÁVER A TROVY

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiaden zo zákonných namietaných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a ako taký ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. júna 2011

JUDr. Igor Belko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Petra Slezáková